

længere, hvis vi ikke også får gjort noget på overenskomstområdet.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Blot et lille spørgsmål til fru Gitte Seeberg: Kan fru Gitte Seeberg bekræfte, at WHO i år lavede en undersøgelse, som placerede det danske sygehusvæsen som nr. 61 vedrørende effektivitet. Vi røg længere ned i år. Det var effektiviteten i sygehusvæsenet rundt omkring i hele verden, og Danmark landede på plads nr. 61. Kan fru Gitte Seeberg bekræfte det?

Formanden:

Inden vi går videre i ordførerrækken, vil jeg sige, at jeg jo kan vurdere, som debattens forløb hidtil har været, at der nok bliver brug for en pause. Derfor har jeg tænkt mig, at mødet vil blive afbrudt for en kort spisepause omkring kl. 18.00.

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Regeringens finanslovudspil har mest af alt karakter af en statusrapport over en stærk og sund dansk økonomi, som ikke mindst jo også er et resultat af den indflydelse, SF har haft på de senere års økonomiske politik.

Forslaget indeholder ikke mange visioner, bortset fra den nok så væsentlige at sikre en fortsat sund dansk økonomi. Derfor virker det måske lidt tamt og teknokratisk, men vi ser faktisk forslaget som en udstrakt hånd til åbne forhandlinger, og det er forhandlinger, som SF meget gerne deltager i. Men vi – og det er det, vi har vist med vores forslag til finanslovudspil, som vi præsenterede forleden – ønsker at give dem noget mere saft og kraft.

Vi mener, det er væsentligt, at der er et flertal her i Folketinget, der også viser, at det er muligt at lave en finanslovaftale med perspektiv, som kan være med til at give velfærden stemme. Men vi mener faktisk, at regeringen har været for passiv i forhold til at få arbejdsløsheden længere ned og få stoppet udstødningen fra arbejdsmarkedet.

Vi anerkender, at der er sket et markant fald i arbejdsløsheden og en markant stigning i beskæftigelsen, men vi har altså fortsat 150.000 arbejdsløse, vi har fortsat omkring 80.000 i aktive-ring, og vi har fortsat en stor ressource i de etniske grupper, samtidig med at der mangler personale til velfærd, som kan imødekomme de æl-

dres behov for omsorg. Og særlig når vi tager i betragtning, at regeringen nu i sit udspil har vist imødekommenhed over for Kristeligt Folkeparti og SF's gamle krav, om man vil, om en længere barselorlov, er der behov for en både offensiv og målrettet uddannelses- og efteruddannelsesstrategi for at dække det fremtidige behov for mere kvalificeret arbejdskraft både i den private sektor og i den offentlige sektor.

I finanslovudspillet har vi ledt længe efter nye initiativer på miljøområdet. De er stort set ikkeeksisterende. Og jeg vil nok sige, at den daglige avislæsning nu ellers nok fortæller os om de stærkt voksende problemer med fremmedstoffer i produkter og fødevarer og lignende, så enhver politisk ansvarlig bør sige: Nu er tiden inde til at få kemien ud af hverdagen.

Til gengæld vil vi gerne kvittere for, at regeringen endelig har erkendt de alvorlige problemer, der er på boligområdet. Der er simpelt hen et akut, stort behov for flere ungdomsboliger og for flere almenyttige boliger, familieboliger, ikke mindst ældreboliger, men vi synes bestemt, at det forslag om den målsætning, der ligger om et merbyggeri på 2.400, er alt, alt for pauvert.

Det tæller også på plussiden, at regeringen vil prioritere emner som forskning, IT og uddannelse, som jo er kernepunkter eller hjørnepiller i velfærdssamfundet.

Det, vi står over for, er faktisk en prioriteringsmulighed. Man kan sige, at regeringen og vi andre har en valgmulighed. Vi skal faktisk vælge mellem, om vi vil bruge den økonomiske fremgang, som er skabt, til at lukke velfærdshuller, til hjælp til de svageste grupper, til forbedring af miljøet og sikring af en fremadrettet grøn erhvervs politik, det er det, SF bl.a. foreslår, eller om vi vil vælge – og det er sådan set regeringen, der har den valgmulighed – de foreslag, som Venstre og Konservative har fremsat, netop at lade børnene over 1 år betale for en barselreform, at halvere midlerne, og der er tale om en halvering af midlerne til den aktive arbejdsmarkedspolitik, på trods af at erhvervslivet skriger på mere kvalificeret arbejdskraft. Og i tillæg til det forslag kan man vælge at sige, at vi nu skærer drastisk på ulandsbistanden og dermed lader de allerfattigste i verden finansiere vore skattelettelser.

Det er de to valgmuligheder, regeringen står over for, og vi håber, at de vælger den rigtige side.

Hvis man ser på trekløvet VKO's valgoplæg, som jeg vil kalde det, et par af partierne har